

NIET-RUIMTELIJK BESTAAN

Een groot gedeelte van het menselijk bestaan berust op een ruimtelijke voorstelling. Als u zich voortbeweegt in uw wereld, dan doet u dat op afstanden. Voortdurend bent u bezig afstanden te constateren. U doet dat met twee ogen, zodat u een heel goede mogelijkheid heeft om precies te zeggen, zover ben ik hiervan af en ben ik daarvan af, ook als u dat niet kunt omzetten in centimeters en meters. Hebben we te maken met een blinde, dan is de ruimtelijkheid anders geworden. Hij heeft niet meer de visuele mogelijkheid om te constateren wat afstand is, maar hij heeft een geheugen en verder kan hij zich baseren op voor hem bekende terreineigenschappen. Bijvoorbeeld: stap twintig passen, dan linksom, ik kom bij een deur, dan zijn er twee treden, ik moet dan bellen, dan loop ik vier stappen, ik ga één stap opzij en ik heb de kapstok. Hier is dus het begrip ruimte iets anders geworden, maar het houdt zich nog steeds bezig met afstanden en afmetingen.

Als je nu het hele leven eens zou kunnen omzetten in radar, dan kun je misschien je voorstellen dat je ergens op een radarscherm kijkt dat je willekeurig kunt instellen naar de grootte van het bereik ervan. Je tast voortdurend af. Het ene ogenblik kun je tellen hoeveel auto's er in de straat zijn, het volgend ogenblik kun je zien hoeveel schepen er in de Nieuwe Waterweg binnenkomen en een ogenblik later kun je de lichten zien op de kust van Engeland. Voor dat alles heb je geen stap gedaan. Maar ook het afstandsbegrip heb je niet meer.

Die afstandsbegrippen komen eigenlijk meer voort uit de verhouding van lichtende puntjes. Het is geen concrete wereld waarmee je te maken hebt. Het is een soort platland geworden dat je door interpretaties weer kunt terugbrengen tot verhoudingen. Zo kun je dus constateren wat er wel of niet komt aanvliegen, wie moet uitkijken, wie moet wachten, wie moet vooruitgaan. Hier heb je dus alweer een stuk achtergelaten. Je bent gekomen van een reële werelderkenning met werkelijke afmetingen tot een beschouwen van een wereld. Je hebt te maken met een wereldvoorstelling die je door kunstgrepen vergroot of verkleind naar eigen gelieven en waarbij je interpretatie eigenlijk het meest belangrijke is geworden. Stel nu, dat je ook dat radarscherm kunt wegnemen en dat je zelf aanwezig bent, maar je weet niet meer waar. Je denkt aan iemand en je hebt contact met die persoon. Niet op de manier van een telefoon- of radioverbinding, maar gewoon: ik denk aan die persoon en ik sta naast hem. Ik denk aan een andere persoon en ik sta ernaast. Ik denk aan een bepaalde sfeer en ik ben er. Afstand is er niet meer. Maar waar geen afstand, geen meetbaarheid meer is, daar houdt eigenlijk elk ruimtelijk begrip op en komen we tot een wereld waarin interpretatie het meest belangrijke is.

Ik hoop u hiermee enigszins duidelijk te hebben gemaakt wat we bedoelen, als we het hebben over "niet-ruimtelijk bestaan." Het is een bestaan waarin afmetingen en afstanden geen rol kunnen spelen. Het zal duidelijk zijn dat daarom die werelden er dan ook heel anders uitzien en dat je altijd weer op een andere manier geconfronteerd kunt worden met verschijnselen. Het is dus niet meer één maatstaf: die straat is tien kilometer lang en die blijft tien kilometer. Neen, mijn eigen concept van instelling is 100 % nauwkeurig en dan is de afstand nog geen millimeter. Mijn concept is onnauwkeurig, ik moet mij voortdurend inspannen om het juiste concentratiepunt te vinden en die afstand is 1000 km. Dat geldt voor precies hetzelfde contact. Alles is relatief geworden: het wordt bepaald door je eigen bewustzijn en je denken.

Nu kunnen we ons afvragen: wat leeft er in een wereld waarin geen ruimtelijk bestaan is? Dat zijn de meeste sferen waarin geen vormen meer zijn. Het eigen "ik" wordt ervaren als energie. Soms fuseert die energie plotseling met andere energieën of raakt daarvan los, maar kan zich niet oriënteren dan op de potentialen van andere gelijksoortige in zichzelf besloten energieën. Eenvoudiger gezegd: Ik ben een wereldje in mijzelf. Dat wereldje is ondoorbreekbaar. Alleen als ik met een andere vorm van kracht vergelijkbaar met mijn eigen wezen in contact komt, is er plotseling op dat punt geen scheidingswand meer, maar dan ben ik eigenlijk ook niet geheel mijzelf meer. Ik ben mijzelf plus de ander waarmee ik contact heb gemaakt. Wordt dat contact verbroken, dan onthoud ik wat ik uit de ander heb overgenomen (ik kan dat dan verwerken), maar ik ben weer in mijn besloten wereldje en ik kan niet verder. Hier is de relatie dus erg

belangrijk, want in de plaats van ruimte treedt hier het geheel of gedeeltelijk overnemen van elkaars bewustzijnsinhouden.

Als ik in zo'n wereld probeer te ontdekken waar het om gaat, dan is mijn eigen gevoeligheid natuurlijk van groot belang. Er is geen afstand, er is geen oriëntatie beneden, boven of waar dan ook. Er is alleen existentie en daarnaast al datgene wat mij beroert. Maar stel nu eens, dat ik mij beweeg in een wereld waarin energieën zijn die met mij vergelijkbaar zijn, niet alleen als persoonlijkheden, maar ook normaal als licht of lucht: dingen die rond je kunnen bestaan. Dan zult u het met mij eens zijn dat je eigen gevoeligheid bepalend zal zijn voor de mate waarmee je dat opmerkt.

Neem maar iemand die altijd op het platteland heeft gewoond en nu een stad binnenkomt. Die zegt: Het stinkt hier. Hij heeft groot gelijk. Maar voor u stinkt het niet. U reageert er niet op: u bent eraan gewend. Nu kunnen we ons ook voorstellen dat er iemand komt die een nog beetje fijnere neus heeft. Die zegt: Ik ruik een patatkraam, ik ruik een flauwe geur van een bakkerij, er moet hier in de buurt een chemische fabriek zijn, er is ergens een oliekachel aan het branden die niet helemaal goed verbrandt, er zijn auto's en ik ruik nog iets, wat is dat? Er moet hier ook een paard zijn geweest. Je krijgt dan een uiteenrafelen van wat eerst één indruk is, of van wat misschien zelfs helemaal niet wordt opgemerkt. Als je nu werkt met heel grote indrukken, dan kun je alleen op de sterkste signalen reageren. De persoonlijke contacten zijn eveneens gebaseerd op de sterkste signalen. Er zijn veel kleine en schijnbaar onbelangrijke dingen die aan je voorbijgaan. Je leeft a.h.w. de hoofdlijnen. Dit is een toestand die je bereikt, als je hoog-Zomerland verlaat. We spraken daarover als de wereld van klank en kleur, totdat we ontdekten dat een zekere firma die reclameleuze had overgenomen. Toen zijn we er wat van afgestapt.

Het is een wereld waarin vele verschillende trillingen voorkomen. Een deel van die trillingen zou je klank kunnen noemen. Ze zijn laag, ze zijn moduleerbaar en ze vormen een soort communicatie. Nu moet u niet vergeten dat we in die periode in ons nog enorm veel vormherinneringen hebben, ook al is het voor onze wereld niet meer belangrijk dat ze in vormen worden uitgedrukt. Wij hebben echter de associaties nog. Alles wat klank is, dat is nog gebaseerd op vorminterpretatie, dat werkt met de herinneringen aan vroeger. Alles wat we kleur noemen (een variant van licht) is een trilling die aanslaat op innerlijke waarden die voor u samengaan met mystiek, met gevoel, met geloof e.d.. In deze wereld zal onze communicatie met anderen voor een heel groot deel gebaseerd zijn op kleur, dus op licht. Onze waarneming van de wereld en ons contact met lagere werelden kan worden uitgedrukt als klank, als lage trilling die moduleerbaar is. Maar er zit één ding bij: een langzame trilling kun je voor een deel afstoppen. Daar kun je zeggen: een deel zend ik uit een deel niet. Ik kan hier ervaringen rangschikken. Met de lage trillingen zou je dus ook kunnen jokken.

De hoge trillingen echter bevatten in zo'n kort moment van contact het volledige patroon, zodat je daaruit geen delen kunt weglaten. Zodra we te maken krijgen met kleuren, hebben we te maken met volledige persoonlijkheden, volledige uitdrukking van alle denkbeelden enz. enz.. Hier gaat het dus veel verder dan het telepathisch contact dat we ook in Zomerland kennen. Als ik in Zomerland denk en ik zend een bepaalde gedachte uit, dan kan ik de associaties niet afremmen. Ik kan dus niet zeggen: O, wat ben je mooi, terwijl ik eigenlijk denk, wat zie je er belabberd uit. Ik kan het tweede gedeelte niet achterhouden: dat is één communicatie. Maar als ik nu ga uitzenden in de klank-scala (de lage trillingen), dan kan ik zeggen: Je ziet er wel mooi uit, maar je ziet er ook wat bedonderd uit. Maar ik hoef niet te zeggen waarom. Ik behoeft dus mijn oorzaak op deze reactie niet te geven. Kom ik in een contact waar licht bij zit (een kleur), dan moet ik dit wel doen. Dan kan ik alleen zeggen waarom ik tot deze conclusie kom. Ik kan zeggen wat ik meen, dat ik aan fouten bij de ander erken, wat ik geloof dat voor die ander goed is. Een heel gesprek wordt dus eigenlijk uitgedrukt in een enkel puntje licht dat ik uitzend en ontvang.

Als ik nu nog een stap verderga, dan gooi ik de lagere contacten er helemaal uit. Ik kom dan in de wereld van kleuren. In deze wereld merk ik toch wel grote verschillen. Het is voor mij het gemakkelijkst en ik hoop ook voor u, als ik de kleuren hier beschouw als afzonderlijke werkingen. Het klopt ook wel een beetje, want we behoren allen tot een bepaalde straal: d.w.z. we hebben een hoofdtendens in ons bestaan. Onze harmonie wordt daardoor bepaald en meer van die dingen. Als ik nu met kleuren te maken heb, dan kan er in mij een hoofdtoon zijn, laten we zeggen blauw. Daarnaast komt er nu een contact dat de hoofdtoon rood heeft.

Voor zover ik op rood kan antwoorden, moet ik daarin volledig zijn, ik kan niet anders doen. Maar dat deel van mij dat "blauw" kan worden genoemd en eigenlijk mijn werkelijk wezen omschrijft, behoeft daarbij niet geïdentificeerd te worden. Ik behoeft niet mijn gehele inhoud uit te drukken. Ik krijg dus maar een gedeeltelijke erkenning. Kom ik als blauw tegenover blauw te staan, dan erkennen we wel onze gelijkvormigheid, ons behoren tot dezelfde invloed, dezelfde harmonische ontwikkeling. Maar alweer, ik ben nu niet gehouden om alles wat er in mijn wezen bestaat zonder meer uit te drukken. Ik kan mij beperken tot bepaalde communicaties. Met andere woorden: ik kan zeggen: het is vandaag mooi weer, zonder te zeggen: mijn eksterogen steken. Indien beide het geval zouden zijn, dan zou ik dat, als ik in één kleur licht terecht kom, ongetwijfeld moeten uitdrukken. Het is dus een zegen dat er bij ons geen weer is en er geen eksterogen zijn.

De wereld van kleuren brengt ook heel andere belevingen met zich mee. Zit je in de klankenwereld, dan krijg je iets wat wel een beetje doet denken aan mijn radarvoorbeeld. Je ziet nog wel flauw vormen en je hebt nog veel associaties. Je kunt zeggen: De hele wereld ziet er ongeveer zo uit. Ik kan dat uitdrukken in uiterlijke verhoudingen. Zodra ik terechtkom in de wereld van kleuren, kan ik het alleen uitdrukken in innerlijke verhoudingen. Ik kan harmonie en disharmonie wel degelijk onderscheiden. Ik kan begrijpen op welk punt er harmonische mogelijkheden zijn en waar disharmonieën dreigen. Ik kan zien wat voor mij waar is in begrijpelijke zin, wat mogelijk waar is maar voor mij onbegrijpelijk en wat ik afstoot: wat dus in mijn erkenning aantoonde: voor mij is het niet waar, dus eigenlijk niet ter zake dienend.

Kom ik in een wereld waarin je alleen maar één kleur hebt, dan spreken we meestal over de gouden wereld, het gouden licht. Heel mooie termen. Als je in dat éénkleurige licht bent, valt het onderscheid weg. Ik zal altijd in de ander de harmonische kern herkennen. Alle uiterlijkheden, o.a. de opbouw waardoor het ontstaan is, doet eigenlijk niet meer ter zake. Juist omdat die dingen onbelangrijk zijn, kan ik ze ook accepteren. U weet hoe het in uw eigen leven gaat, u kunt heel veel verklaringen rustig aanvaarden. Maar dan komt er iemand met een verklaring die in strijd is met iets wat u gelooft of wat voor u belangrijk is en u staat ineens op de achterste pootjes. Dat is er nu niet meer. Ik kan nu de totale inhoud van andere persoonlijkheden absorberen voor zover ik die kan rangschikken in mijn begripsvermogen. Alles wat daarbuiten staat, valt weg.

Kom ik nu in het witte licht (dat is nog een graadje hoger dan het gouden licht in dit geval), dan is mijn bestaan plotseling een versmelting geworden. Ik begrijp alles, omdat ik het begripsvermogen van de ander overneem, niet meer alleen zijn feiteninhoud, zijn associatie-inhoud, maar zijn totale begrip. De kennis, die in de ander bestaat, is mijn kennis zolang er tussen mij en die ander een contact bestaat. Het wonderlijke is, dat je dan heel vaak ketens krijgt waarin iedereen eigenlijk het zijne bijdraagt. Er ontstaat iets wat vanuit menselijk standpunt bijna alwetendheid is.

Daarboven ligt dan wat wij noemen het verblindende licht. Dat is een fase waarin je het totaal van alle bekende associaties verliest. Daarvoor in de plaats komen kosmische concepten. Dit is heel moeilijk uit te drukken. Nu heeft de mens de gewoonte om dat allemaal in sferen in te delen. De mens leeft bij wijze van spreken op de begane grond. Alles wat laag is dat is met de lift naar beneden, afdeling kelder, stookhuis. De rest is allemaal etage na etage naar boven. In feite bestaat dat niet zo. De grote werkelijkheid waarin we bestaan wordt niet bepaald door de omgeving, al denken we dat heel vaak. Ze wordt voor ons bepaald door onze begripsrelatie plus emotionele relatie met de omgeving. Dat geldt zelfs voor de mens. Als we nu die harmonie vinden waardoor er een steeds groter en meeromvattende begripsuitwisseling mogelijk wordt, als we steeds minder elementen van kennis, beleving en emotie die ons bereiken behoeven terug te kaatsen omdat ze niet bij ons passen, dan leven we in een hoge sfeer, dan gaan we steeds hoger. Zouden we echter steeds meer dingen uitsluiten en ontkennen, dan gaan we - wat u betreft, naar beneden toe - en komen we in een duistere wereld.

Nu is er nog iets wonderlijks bij: als je dat zo zegt, denk je onwillekeurig aan iemand die als een sterretje aan de hemel staat. Hij staat daar op z'n vaste plaats, leeft maar en doet werkelijk maar weinig. Dit is in een niet-ruimtelijk bestaan ergens waar. Er is namelijk geen bewuste verplaatsing. Er is in de plaats van het reizen (wat je in beweeglijkheid zou kunnen uitdrukken) een kwestie gekomen van beantwoording.

Als ik een invloed opvang (nu zit ik toevallig in een wereld waarin kleuren een beetje gaan domineren), dan kom ik a.h.w. in contact. Ik zit nu te praten, ik werk door een medium. Gelijktijdig bevind ik mij in mijn eigen wereld, ook al is uit de aard der zaak het grootste gedeelte van mijn aandacht geconcentreerd op het medium. Ik ben dus eigenlijk op twee en soms op meer plaatsen tegelijk, ook als mijn aandacht voor mij bepaalt op welke plaats ik op dit moment het meest actief ben. Mijn activiteit is niet meer een kwestie van persoonlijke beweging. Het is een kwestie van gerichte aandacht waardoor een uitwisseling of een projectie van gegevens en krachten mogelijk wordt.

Nu heb ik u eigenlijk al het meest gezegd van wat op een redelijk begrijpbare wijze te zeggen is over niet-ruimtelijk bestaan.

Als ik zeg "gelijktijdigheid", dan kan dat voor u alleen op één moment plaatshebben. Voor mij is tijd echter iets wat slechts afhankelijk is van hetgeen ik opvang. Voor mij kunnen eergisteren, morgen en 25 jaar later samenvallen op één moment. Ik kan dan afwisselend op elk van die drie punten actief zijn alleen door het richten van mijn belangstelling. Het is dus een wereld waarin elke ruimtelijke structuur wegvalt. Het is een leven waarin de existentie in feite is gebaseerd op een absoluut tijdloze en ruimteloze eenheid van alle krachten waarbij alle tijds- en plaatsbepalingen kunnen worden herleid tot bepaalde vibraties in die eenheid van kracht.

Er zullen mensen zijn die zeggen: Ben je dan gelukkig? Ja. Naarmate je meer contact hebt en dus meer kunt toevoegen aan je begrip, je leven en zelfs aan je herinneringen, ben je gelukkiger. Want er is zo'n enorme volheid van feiten (wij zeggen eerder waarden) dat ik daarop nooit uitgekeken ben. Overall waar ik mij mee bezighoud, is er iemand die mij antwoord geeft. Het is een versmelting. Er is geen grens die zegt: Tot hier en niet verder. Ook als er bepaalde punten zijn waarvan ik moet zeggen: hier kom ik nu nog niet verder omdat ik méér nog niet kan begrijpen. Het is een wereld die steeds groeit, omdat in mij steeds meer antwoorden mogelijk worden op alles wat rond mij bestaat. En naarmate ik verfijnder kan reageren en dus meer de details, de fijne nuances ga zien die in alles aanwezig zijn, krijg ik vanzelf ook een ruimer beeld van wat u kosmische wetmatigheid zoudt kunnen noemen, de essentie, de inhoud van het leven, de werkelijkheid waaruit we bestaan.

Ik kan me voorstellen, dat er vanavond mensen zijn gekomen die dachten: Nu gaat hij iets vertellen hoe het er in die wereld uitziet. Ja, dat is nu een zeer moeilijke zaak. Beschrijft u even hoe ziet dat er uit, als twee negers vechten in een tunnel waar geen licht is. Alles wat je daarover zegt is fantasie. Vertelt u mij eens: hoe kan één partikel licht spreken met een ander partikel licht en dit zo kan worden voorgesteld dat een mens dit kan begrijpen? Waarbij we bovendien moeten opmerken dat het partikel licht niet zelf de voor u bestaande lichtstraling is, het is gewoon de energie waardoor de vibratie mogelijk wordt. Dat kunt u toch niet begrijpen. Het begrip daarvoor zal ongetwijfeld wel voor u komen, maar ik vrees dat het dan later is en niet in dit stoffelijk bestaan. Want een mens, die aan vormdenken is gebonden, die aan vaste wereldvoorstellingen, vooroordelen en - niet te vergeten - aan de nodige illusies is verslaafd, komt niet zo gemakkelijk tot een reëel concept van onze werelden. Ons vormloos, ruimteloos, tijdloos bestaan is voor een mens nog niet denkbaar.

Als je daarover wilt spreken en je wilt duidelijk maken wat er aan de hand is, zo kun je de zaak proberen te benaderen. Als u goed heeft geluisterd, heb ik dat voor een groot gedeelte gedaan door eigenlijk te zeggen wat er niet is. Wat er wel is, heb ik wel genoemd, maar ik heb het altijd vergelijkenderwijs gedaan. Ik heb alleen definitief gezegd: dat bestaat niet en dat is er niet. Als je wilt komen tot een besef van een vormloos, ruimteloos, tijdloos bestaan, dan kom je daar als mens eigenlijk alleen maar toe, indien je een eliminatieproces volgt. Er zijn vele dingen niet. Maar die vele dingen die er niet zijn, zijn gelijktijdig, als je het goed bekijkt dingen die je belemmeren om de werkelijkheid te zien. Je kunt zeggen: ik zit midden tussen de bergen. Een fantastisch mooi gezicht! Besneeuwde toppen boven mij, grote houtaankappen, boomstammen die naar beneden glijden het dal in, in het dal is er een riviertje. Het is ontzettend poëtisch. Ik zie de wolken drijven tegen en langs de bergtoppen, zoals bij de Rigi veel voorkomt. Eén ding kun je echter niet zien, de horizon. Als je nu langzamerhand al die belemmeringen gaat verliezen, die dingen die eigenlijk niet nodig zijn voor een bestaan in de werkelijkheid, dan ga je meer de horizon zien. Een horizon is eigenlijk alleen maar de begrenzing die ontstaat uit de buiging van de aarde. Misschien is onze horizon ook iets dergelijks. Het is de uitdrukking van een deel van God. Als we verdergaan, zal die zich

ook verplaatsen. Het geheim zal wel altijd blijven bestaan, maar we leren steeds meer kennen. Onze wereld wordt steeds groter en op een gegeven ogenblik kunnen we de ruimte in. Dan kunnen we zien dat de horizon eigenlijk geen rol meer speelt. Dan staan we tussen de sterren in en zien ze allemaal precies voor wat ze zijn - vergelijkend gesproken natuurlijk. Zo komen we - langzaam maar zeker - tot een beleving van het werkelijke leven waaruit we allemaal bestaan.

Ergens is er een eenheid. Die eenheid besef je als individu niet zozeer, maar naarmate je meer de dingen verliest die staan tussen jou en het begrip van die eenheid, wordt het duidelijker. En dan ga je ook voelen dat je daarin meer plaats hebt.

Een geliefd voorbeeld is het mozaïek, hier het ene steentje, daar het andere. Het hoort allemaal bij elkaar. Dat kan gelden voor onze wereldvoorstelling, voor onze belevingen, maar niet voor onszelf. Wie kan in een voortstromende rivier zeggen: Deze druppel water blijft altijd op deze plaats? De rivier blijft de rivier, de waterval blijft de waterval en de druppel zou overal kunnen zijn. Kijk, dat is nu het bestaan waarin geen vorm, geen ruimte, geen tijd is. Je kunt overal zijn. Je bent deel van het geheel. Je kent het beeld van het geheel en je kunt toch elk detail, elk verschillend standpunt en gezichtspunt daarbinnen voor jezelf beleven. Je kunt er harmonisch mee zijn. Je kunt erin opgaan. Dat is het beste wat ik u kan zeggen over die wereld. Onze wereld is een wereld waarin je intenser leeft dan ooit, ook al kent ze geen ruimte en tijd. Want je bent deel van álle dingen. Onze wereld is veel levendiger dan de uwe. Niet omdat er zoveel haast en beweging is, maar omdat het aantal mogelijkheden oneindig schijnt te zijn.

Onze wereld is een zeer persoonlijke zo goed als de uwe. Want wij zijn het die door ons begrip en ons beantwoorden aan de inhoud van anderen bepalen hoe wij die wereld zien en hoe we daarop reageren. Het is een wereld die geen grenzen kent. Om op uw associatie even te reageren: het bestaan buiten ruimte, buiten tijd is werkelijk een spel zonder grenzen, zonder clownerie, dwaasheid en overbodige prestaties, maar in een volledig vreugdig beleven. Als ik u dat heb kunnen duidelijk maken, dan heb ik het meest essentiële gezegd.

DISCUSSIE

❖ *Heeft u nog behoefte of is het, indien u in uw wereld gelukkig bent nodig om hier op aarde te reïncarneren? Waarom reïncarneert de een méér dan de ander?*

Een vraag waarop ik moeizaam moet trachten een antwoord te geven wat mijzelf betreft. Ik voel mij op dit moment perfect gelukkig, volkomen senang. Dat ik hier werk, is deel van mijn contacten met de kosmos. Ik voel me daar zo gelukkig mee dat ik vaak wat medelijdend kijk naar u allen die op deze aarde nog in stoffelijke gebondenheden moeten rondspartelen. Dat impliceert, geloof ik, wel dat ik althans voorlopig niet denk aan incarnatie en dat ik daar ook geen grote behoefte toe gevoel. Maar het kan verkeren, dat heeft Bredero al gezegd en dat kan mogelijk voor mij ook gelden. Ik kan zeker niet definitief zeggen dat ik nooit meer in welke vorm dan ook zal incarneren. Waarom sommige mensen veel incarneren? Mijn ervaring is deze: Mensen, die veel spijbelen ten aanzien van mogelijkheden en ervaringen die ze in een leven hebben, hebben minder kans om geestelijk verder te komen en moeten er dan a.h.w. nog een strafklas tussendoor doen: die gaan nog een keer extra terug. Andere personen zijn heel sterk gebonden aan een groep waarmee ze harmonisch zijn en zullen, zonder dat er voor hen eigenlijk persoonlijk een noodzaak bestaat, incarneren omdat het merendeel van die groep incarneert. Iemand, die werkelijk bewust is, zal over het algemeen alleen dan incarneren, indien die incarnatie op welke wijze dan ook een taakvervulling of een nieuwe bewustwordingsmogelijkheid in zich draagt. Voor mijzelf zie ik de taak nog niet waarvoor ik zou moeten incarneren. Mijn bewustwordingsmogelijkheden breiden zich in de sferen nog steeds uit. Het zal dus wel duidelijk zijn dat ik voorlopig nog geen grote verwachtingen te dien aanzien heb.

❖ *Wilt u iets zeggen over eventuele verwisselbaarheid van tijd en ruimte? Hoort er bij elke ruimtedimensie een tijddimensie? Ik denk hierbij aan tijdvormen beleefd in een ruimte "nu". Welke sfeer zou dat zijn?*

Ik geloof niet dat men dat als sfeer kan definiëren. Misschien mag ik het zo zeggen: Als we tijd en ruimte met elkaar willen vergelijken, dan blijkt dat tijd in feite de resultante is van beweging in ruimte. Anders gezegd: Tijd is beweging. Dat wil zeggen dat, als u in staat zoudt zijn om op dit moment in de ruimte een beweging te maken naar de plaats waar de aarde over zes maanden zal zijn, dat u voor u bewustzijn daar een aarde zoudt aantreffen zoals die over zes maanden zal zijn. Dat maakt de zaak een beetje moeilijk, want dan komen we bij voorbeschikkingen e.d. terecht. In zo'n geval spreken we van "mogelijkheidswereld", omdat uw eigen bewustzijn dan het contact met die wereld over zes maanden bepaalt: en dat is uw persoonlijkheidsinhoud. Tijd en ruimte zijn ergens dus wel verwisselbare of althans vergelijkbare waarden. Maar voor een mens is tijd een vaststaande en onvermijdelijke op-eenvolging van besefsmoment. Op het ogenblik dat het bewustzijn in staat is een deel van die besefsmomenten over te springen, krijgen we een bewustzijn dat buiten tijd of buiten ruimte kan liggen. En dan is de eigen instelling weer bepalend voor het punt dat ruimtelijk of in tijd wordt ervaren. Voor sommigen is het een beetje moeilijk, maar hoe moet je dit anders uitdrukken? Het eenvoudigst kun je het misschien zo zeggen: Tijd is voor u een besefswaarde. Als u bewusteloos bent geweest en u komt weer bij, dan heeft u geen begrip van de tussenliggende tijd.

Voor U is dus tijd gebonden aan bewustzijn. Blijkt nu dat u het waakbewust zijn heeft uitgeschakeld, maar dat andere factoren normaal blijven doorwerken in de slaap, dan kun je a.h.w. een ingebouwde klok hebben. Je registreert het tijdsverloop ongeacht het feit, dat je waakbewustzijn niet in staat is die registratie te doen, dat doet je onderbewustzijn. Maar nu weer een eigenaardigheid: het kan voorkomen dat je onderbewust zijn bijzonder actief is in een droomleven en dan blijkt dat die ingebouwde klok niet meer goed loopt. Je denkt dat er veel meer tijd is verlopen dan in feite is gebeurd. Dat zijn van die mensen die gaan om 12 uur naar bed, worden om 2 uur wakker en schieten als een haas het bed uit om zich aan te kleden, omdat ze denken dat het al 8 uur is. Hier ziet u al, het is een bewustzijnskwesitie. Aangezien bewustzijn bij de mens voor een groot gedeelte wordt bepaald door de gewoonte (een soort dogmatische aanvaarding van het voortdurend gelijklopend en gelijklopend zich herhalen van gelijksoortige momenten en waarden), zal voor een mens de tijdsequentie onverbreekbaar zijn. Maar voor degene die zich van de tijdsequentie kan losmaken, gaat tijd niet meer een rol spelen, naar alleen waarneming.

Die waarneming - dat blijkt b.v. bij uittrekking - is niet aan de persoonlijkheid gebonden: dus aan de plaats waar men zich bevindt. Ze is gebonden aan de concentratie of harmonie van het geestelijke voertuig van de mens. Dat impliceert, dat u dus alle werelden kunt betreden, maar alleen op een wijze waarop u zelf harmonisch bent met de wereld die u ontmoet. Indien u in uitgetreden toestand monsters ontmoet, dan zijn die ook in uzelf ergens aanwezig. In u moeten er angsten zijn om een echo te wekken, als u angstaanjagende krachten ontmoet. Ik meen, dat hier eigenlijk de basis ligt van de tijdgebondenheid van de mens en ook de verklaring voor die z.g. parallelle werelden. Want twee mensen kunnen in eenzelfde wereld bestaan en dermate verschillend reageren op wat er aanwezig is en dat ook verschillend interpreteren dat ze daardoor in feite al in verschillende werelden leven. Dat zullen ze van elkaar niet merken, omdat ze aannemen dat de ander aan dezelfde voorstellingswereld en regelmaat gebonden is als hijzelf. Zo ontstaan er dus gewoon in uw samenleving ook verschillende werelden.

❖ *Ik begrijp uit uw betoog dat de werelden van licht en kleur een paar dimensies hoger zijn, dan de wereld van geluid.*

Dat is een formulering die juist, mits u daarbij begrijpt dat ik deze termen vergelijkend heb gebruikt. De wereld van licht is dus niet "licht" in de ware zin van het woord. Maar als we zeggen "wit licht" dan hebben we de hele scala van vibraties daarmee aangeduid, die tezamen in een resultante een groot penetratievermogen hebben.

❖ *Ik denk aan de uitspraak van de bijbel: God sprak (geluid dus). Er zij licht. En er was licht. Dan krijg ik haast de indruk dat geluid de schepper van licht is.*

Dat is een wat verkeerde interpretatie. Wat is spreken? Dat is een kwestie die u moet bezien in het licht van degenen die Genesis hebben geschreven. Dat zijn de Leviëten geweest in de Mozaïsche periode. Spreken was magisch. Wat is het magische van het spreken? Het overdragen van zaken die je in je hebt aan de buitenwereld, zodat de buitenwereld daaraan gehoorzaamt. Vandaar ook dat we in alle oude geschriften steeds weer horen over magische woorden. Bijvoorbeeld: In een beschouwing over de Papyrus van Thoth staat letterlijk:

"En zo hij lezend het Woord" (het gaat over de tweede rol) "voor zich heen fluistert, zo zal de aarde uiteengerukt worden en de zon gedooft zijn en er zal geen leven zijn, want dit Woord beheerst leven en dood. Het verandert al in zijn tegendeel en het brengt met zich de kracht van de nieuwe formatie (schepping)."

Dit is heel opvallend. Zo staat het daar. Gaan we terug naar Babylon, dan staat er in de z.g. Boeken van Nabu: *"Roept deze Naam niet, want ik zeg u: wie deze Naam spreekt, hij roept niet slechts de Raad der Goden" (de 7 goden die door de planeten worden vertegenwoordigd), "maar de kracht die hem kan verbrijzelen. En alle banden zullen ontbonden zijn. Wie niet de wil heeft tot weerstaan, zal worden weggenomen in nietigheid of Niet" (naar verkiezing te vertalen).*

Ik haal dit aan om u duidelijk te maken dat het woord als magische factor dus heel iets anders is dan de geluidstrilling. Het woord is het begrip dat in het "ik" bestaat en dat - naar buiten gebracht - plotseling een werkelijkheid wordt, die alles wat buiten het "ik" is gaat domineren. In deze zin is het duidelijk. God sprak - Hij uitte dus wat in Hem was -: "Het worde licht." Het was Zijn wil. En het was licht. Niet het werd licht, zoals men vertaalde, maar het was licht. Ik heb getracht duidelijk te maken dat dit enigszins anders ligt dan u het meende te moeten interpreteren. In de voorbeelden die ik heb gebruikt, heb ik bewust mij aangepast aan de door de mensen reeds vastgestelde eigen trillingswaarden die bij geluid optreden, inclusief de voortplantingswaarde, die een verschillende snelheid hebben bij de verschillende kleuren en bij het totaal licht dat de absolute snelheid is voor zover het de mens betreft. Daarom heb ik ook het witte licht genomen als hoogste factor en daarboven wel het verblindende licht gesteld. Hierbij heb ik in feite alleen gesteld: er komt een ogenblik dat deze trilling dermate dominant wordt dat een oriëntatie vanuit ons beperkt "ik"-bewustzijn daarin niet mogelijk is en er alleen op een geheel andere wijze beleving en oriëntatie mogelijk zullen zijn.

❖ *Ik heb in Engeland geleerd te mediteren over een woord. Dan heb je een heel prettige ervaring. Dat berust toch wel op trillingen?*

Ja, maar dat doen veel mantra's.

❖ *Is dat ingebouwd?*

Dat is niet ingebouwd. Elke mens heeft een eigen psychische instelling. Die psychische instelling bevat bepaalde conflictwaarden die vaak reeds inherent zijn aan het lichaam, daarnaast heeft hij bepaalde geestelijke waarden voortvloeiend uit de voorgaande levenscycli en dus de bewustzijnsleutel voor het huidige leven die gebaseerd is op de ontwikkeling van de beide andere waarden in de persoonlijkheid, zoals die nu maatschappelijk bestaat.

Als ik iemand nu een woord geef, behoeft dat niet hetzelfde woord te zijn voor iedereen. Ik geef hem een woord waarin al deze factoren van het ego door bepaalde klanken worden samengevat. We komen nu eigenlijk in de richting van klankwerking. Klankwerking is iets wat in onze niet-ruimtelijke bestaanstoestand een heel grote rol kan spelen, als u de werking in het ego daaronder verstaat. Probeer u het maar eens gewoon (u bent in Engeland geweest?): "O, Lord, be with us in this hour." Dat heeft een bepaalde kracht, een bepaalde trilling. En zeg het nu eens in het Nederlands: "O, Here, wees met ons in dezen ure." Ik heb precies hetzelfde gezegd, maar ik heb twee totaal verschillende trillingen gebruikt. Dat is begrijpelijk, want ik heb de ó tegen de é gezet. Als u daarmee rekening houdt, zult u begrijpen dat, als u een persoonlijkheid heeft waarin een bepaalde klank domineert en ik geef u die klank, dan geef ik u een trilling. Die trilling is de factor die uw wezen verenigt. Ik haal daarmee dus de begrenzingen weg die normaal liggen tussen genetische inhoud, incarnatie-inhoud en de nu gevormde persoonlijkheidsinhoud. Die vervloeiing, die harmonie geeft u niet alleen een prettig gevoel, maar ze kan u een hoop energie geven en daarnaast resulteren in een voor u niet gebruikelijke manier van denken of ervaren. Een dergelijk woord kan dus zinvol zijn, indien het juist is gegeven. En dat is de grote vraag.

❖ *Dus als ik het goed begrijp: hoewel het woord een trilling is, lijkt het mij dieper, intenser(?)*

Het woord is het symbool van een andere vibratievorm. Als u het woord uitspreekt (dat heb ik daarnet al gedemonstreerd), dan kunt u op de ene klank anders reageren dan op de andere. Dat ligt voor een groot gedeelte aan uw persoonlijkheid. Die reactie bestaat nu ook, als u het woord intens denkt. Omdat u bij het denken aan een woord u in feite instelt op de klankwaarden zoals die in uw brein zijn vastgelegd en daar mee alle zenuwimpuls en wekt die

met die klankassociaties verbonden zijn. Wat dan weer impliceert dat waarden van uw geest op een andere wijze toegang krijgen: dat verder uw onderbewuste wordt gewekt, maar in een bepaalde harmonische zin en daarnaast ook andere delen van uw bestaan tijdelijk tot eenheid samenvloeien.

❖ *De klank is dus een ondergeschikt hulpmiddel.*

De klank is hulpmiddel.

❖ *Er is mij gezegd: het is helemaal niet nodig dat men weet wat het woord betekent. Het kan zelfs beter zijn als men dat niet weet.*

Dat ben ik volkomen met u eens. Als u een drankje drinkt dat goed smaakt en u opgewekt maakt, is het dan nodig dat u het recept kent? Dat is nu precies hetzelfde. U schept hier voor uzelf een trillingsinvloed en of die nu iets betekent of niet, dat maakt eigenlijk heel weinig uit. Misschien is het soms beter dat je niet weet wat het betekent, omdat je je juist dan helemaal aan het klankconcept gaat wijden en niet door het begripsconcept wordt afgehouden van een volledig ondergaan van de trillingswaarde die erin ligt.

❖ *Ik wil nog even terugkomen op de eerste vraag. Zou het u bij een eventuele incarnatie gegeven zijn om dit mede te nemen om uw medemensen duidelijk te maken hoe zij het zouden kunnen opvatten?*

Indien mijn incarnatie uit noodzaak geboren wordt, dus uit mijn begrensde en onvermogen om verder één te worden met de totaliteit, dan betwijfel ik dit. Maar het is heel goed mogelijk dat ik een eenheid ervaar die ik door een incarnatie bijzonder sterk bewust wil uitdrukken, omdat ik daardoor a.h.w. anderen meer bewust maak van diezelfde eenheid. Dat is de wijze waarop bepaalde meesters incarneren. Als dat het geval is, dan heb ik de gehele herinnering wel op de achtergrond en zal ik haar met mijn stoffelijk bewustzijn moeten integreren wat enige tijd vergt, maar dan zal ik toch intuïtief over een groot gedeelte van die harmonische waarde kunnen beschikken. Maar aangezien ik niet weet, of ik ooit als meester zal incarneren (als ik denk aan wat ik allemaal al heb gedaan, lijkt dat mij niet zo waarschijnlijk in de eerste paar eeuwen) dan zou ik moeten incarneren binnen een voor u afzienbare tijd. Voor zover ik dat kan bezien is dat voor mij niet het geval. Maar ik kan mij vergissen. Het kan een blindheid zijn voor sommige feiten. Ik kan nu zeggen: ik zie geen incarnatie zitten. Maar het overdragen van bepaalde dingen die voor mij erg belangrijk zijn aan anderen, is toch wel een deel van mijn bestaan geworden. Dat geldt niet alleen ten aanzien van u hier, dat geldt voor heel veel verschillende werelden.

❖ *Wat u nu vanavond doet, is dat niet een vorm van incarneren?.*

Mag ik u vragen: Als u voor een dagje gaat winkelen in Londen en u gaat het Kanaal over met de boot, emigreert u dan?

❖ *Neen, u heeft gelijk.*

Goed, dan hebben we daarmee dit punt ook afgehandeld.

❖ *Mag ik u iets vragen over het begrip tijd in ons menselijk denken? Verleden week zeiden we: nu. Op het ogenblik zeggen we: nu. Volgende week zeggen we weer: nu.*

Dus is het eigenlijk maar een eeuwig nu. Ja, plus een tijdelijk nudisme. Ik zal er geen grap van maken. Kijk eens, als we zeggen: nu, dan betekent dit dat wij ons eigen standpunt temidden van het totale gebeuren beseffen en altijd als "nu" omschrijven, omdat wij daardoor de beleefde werkelijkheid proberen te begrenzen ten aanzien van een verleden dat in feite nog precies zo bestaat, maar dat wij niet als actueel erkennen, en van een toekomst die evenzeer existeert, maar die wij op dit moment nog niet als actueel beseffen. Als we ons nu eens de kosmos voorstellen als een bol, dan kunnen we elk punt op het oppervlak van die bol door een groot aantal lijnen verbinden met alle andere punten op het oppervlak van die bol. Daardoor ontstaan er op die bol kruispunten die we weer met elkaar kunnen verbinden door verschillende lijnen. Er ontstaat zo dus een heel netwerk van lijnen. Je kunt eigenlijk niet meer zeggen: is dit nu nog ruimte of is dit bijna massief, zo groot is het aantal mogelijkheden. Wat wij zien als de kosmos is eigenlijk iets dergelijks. Er zijn de kosmische grenzen of wetten, zoals wij ze noemen. Sommigen zeggen: het is God Zelf. Tussen de verschillende punten in de kosmos kunnen we lijnen trekken zoveel we willen. Alleen we zijn niet in staat om die lijnen als één geheel te beseffen. Dat wil zeggen, dat wij ze stipje na stipje of beetje na beetje als het ware beleven. Komen we nu aan een knooppunt, dan kunnen we rustig zeggen: ik ga links of rechts, ik ga rechtuit of ik ga een stukje terug, mits we maar niet dezelfde weg nemen. Daardoor is er voor ons een oneindig aantal mogelijkheden, ofschoon het geheel van die

mogelijkheden toch altijd gefixeerd blijft. Dat is nu de tijdloze werkelijkheid. Een gefixeerd aantal mogelijkheden, een gefixeerd aantal wegen en een gefixeerd aantal entiteiten zelfs, die al deze wegen kunnen gaan, die op elk willekeurig punt kunnen beginnen en op elk willekeurig punt kunnen eindigen, maar die eerst, als ze het feit van de bol als zodanig beseffen, zich kunnen losmaken van het concept tijd: het bewegen langs die lijnen en de neiging om hun omgeving als ruimte te beschouwen en daarbij alle andere wegen en de daaraan verbonden ruimtelijke kwaliteiten eenvoudig over het hoofd te zien. Een antwoord op een niet te beantwoorden vraag kun je vaak niet geven door een directe beredenering, maar je kunt de algemene trend duidelijk maken door een parabel. Daarom spreken vele van de grote wijzen in parabellen. Ik geef toe, de mijne zijn niet zo eenvoudig en geslaagd, naar u zult mij althans een enkele goedwillende poging daartoe willen toekennen, hoop ik.

❖ *Wij spreken erover dat de wereld overbevolkt is.....(verder onverstaanbaar) .*

Er is op het ogenblik sprake van een overbevolking wat mensen betreft. Gelijktijdig is er sprake van een ontvolking wat andere op de aarde levende wezens betreft, zodat er een soort transmissie plaatsvindt van persoonlijkheden van lagere aard naar de menselijke vorm, die zichzelf vaak onjuist als de hoogste vorm beschouwt. Er zijn mensen die zich als engelen gedragen. Er zijn er ook die zich gedragen als slangen, bavianen, leeuwen, mieren en zelfs ook vlooiën. Alleen, in de menselijke vorm kunnen ze die uiterlijke gebaren natuurlijk niet nadoen. Het is echter hun mentaliteit, de wijze waarop ze de wereld benaderen waardoor de karakteristiek gerechtvaardigd wordt. Als de mensheid ten onder gaat, komt er vanzelf wel ander leven en dan zal de incarnatiecyclus zich daarin of in een andere wereld kunnen voortzetten.

Indien er geen vragen meer zijn, zullen we overgaan tot een slotwoord

De mens heeft de neiging alles in te delen in begin en einde. Wat daartussen ligt is eigenlijk de verbinding. Zoals een film begint met de titelrol en eindigt met het happy end of de eeuwige wandeling naar de ondergaande zon. Als ik eerlijk ben, moet ik zeggen dat ik nooit meer een zon zie ondergaan. Een bestaan buiten de ruimte is een bestaan waarin de kracht altijd gelijk is en waarin je eigen beleven de kracht soms varieert ten aanzien van jezelf en waarbij je beseft: er is niets buiten mij wat zij domineert. Ik ben het zelf door wat ik ben, wat ik denk en door de wijze waarop ik reageer, die de verandering tot stand brengt die mijn bestaan beheerst. Ik ken mijzelf misschien nog niet volledig en dan ben ik ook niet geheel meester van wat ik ben en wat ik beleef. Naarmate ik mijzelf beter leer beseffen, verder doordring in de werkelijkheid die ik ben, zal ik ook steeds meer meester zijn over mijzelf. Want waar de ruimte ophoudt te bestaan en waar de tijd vervaagt tot een onbelangrijk onderscheid van levenswaarde, daar begint de vrijheid.

De vrijheid van de lichtende werelden, De vrijheid van een opgaan in een groter geheel. De vrijheid bovenal, geloof ik, van een onbegrepen noodlot waaraan je je als mens zo vaak probeert te ontworstelen zonder dat het je gelukt. Vrijheid betekent het overwinnen van ruimte, het overwinnen van tijd. En als je het goed beziet, het overwinnen van de illusies die je koestert omtrent jezelf en je wereld.

U bent mens. Als mens leeft u in een wereld die u door uw eigen begrippen heeft opgebouwd. Een groot gedeelte van hetgeen u werkelijk noemt, is niets anders dan een denkbeeld dat u ziet zoveel anderen gemeen heeft en wat u tezamen doet, alsof het onaantastbare waarde is geworden. U leeft in uw ruimte, in uw tijd en u bepaalt nog veel van uw ruimtelijkheden en van uw tijd zelf.

U heeft een vraag gesteld over de overbevolking van de wereld. De wereld is niet overbevolkt, naar de mensen leven op een manier waardoor een groot gedeelte van de mensheid niet op de wereld kan bestaan op een manier die de mensen nu goed noemen, zonder dat ze daardoor wezenlijk gelukkig zijn.

Er zijn mensen die spreken over de korte tijd die men nog heeft voordat deze wereld aan zichzelf te gronde gaat. Maar die tijd is ook relatief. De mens heeft vandaag de dag de middelen om zijn wereld geheel te vernietigen binnen 36 uur. Diezelfde mens beschikt over middelen waarmee hij het bestaan van de mensheid op deze wereld nog enkele miljoenen jaren kan voortzetten. Het is niet de tijd die u beheerst, het is de mentaliteit. Het is niet de een of andere kosmische wet die een einde kan maken aan u en aan uw wereld. Het is uw

eigen onbegrip voor de werkelijkheid waarvan u deel bent. Indien dit mensheid-zijn uw enige bestemming zou zijn, zou ik medelijden met u hebben. Maar als ik beseft hoe u zult ontwaken in nieuwe werelden, hoe u zult zoeken naar een aanvaarding van het bestaan na de dood en van een bestaan voor uzelf in die wereld (wat soms pijnlijk is), dan heb ik weinig medelijden met u. Want hoe kun je de waarheid op prijs stellen, als je niet de beperktheid van de illusie hebt leren kennen?

Leef rustig verder. De tijd telt af seconde na seconde, minuut na minuut. Zo dadelijk zult u weer een heel eind moeten gaan om thuis te komen, want voor u is de ruimte een bestaand geheel. Leef als mens. Leef zo gelukkig mogelijk, maar beseft één ding: de ruimte die nu echt voor u is bestaat op dit moment geestelijk niet voor u. De tijd die u nu beheerst in uw menselijk bestaan is alleen maar een zachte vlaag van onbewustheid voor uw geestelijk "ik".

Reeds nu leeft u eeuwig, tijdloos, ruimtelos en als deel van de totaliteit. Begrijpen doet u het misschien nog niet. Denk er soms aan, dan zult u begrijpen hoe afstand en hoe tijd in wezen niet zo belangrijk zijn: dat zelfs leven en dood alleen maar vage schaduwen zijn op een onbekende wand getekend. Door het licht van het werkelijke leven.